

Yazarken Sahteliğe Düşmeden

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 15 Mart 2019

“Yazarken sahteliğe düşmekten, sana yalan söylemekten ve olmadığım biri gibi görünmekten sakınıyorum ve o kadar kendim oluyorum ki dünyaya karşı korunaksız kalıyorum.”(İnci Aral)

Hatırşinas bir tınısı olduğuna vakıfım sessizliğin derken ürkünç yalnızlığın infilak ettiği d/okunaklı satırlar.

Yalın ve ketum olmak bir yana çetrefilli rüzgârların da sürüklediği bir kuş ölüsüne acımağlı gözlerle bakmak bir yanda.

Kocaman bir kara tahtanın önünde ve elimde beyaz tebeşir: yaşımın kaç olduğu önemli değil üstelik: belki bacak kadar boyu ile öğretmenine kafa tutan belki yetişkin kimliği ile öğrencilerini kucaklayan o sunum.

Yeter ki elimde tebeşir olsun ve dokunmadan tahtaya herkes algılasın içimden geçeni.

Kelimeler az sonra dökülmeye başlayacak zihnimden ve boyutsuzluğumla tünel kazıp firar edeceğim sistemden.

Düş mağduru bir gerçek olduğumun da bilincinde.

Belki de gerçeklerin gerekçeleri ile ötelediği düş kırıntıları.

Kâbusların mutlu sonla bitmediği tıpkı hayatın dalkavuk sunumunda masallar yazmaktan imtina ettiğimiz ve işte yolculuk başlıyor.

İçime yağın karın tüm ana yolları kapattığını bilmek belki de bana iyi gelen ve çıkış noktası ararken sıkışıp kalmak ve asla kurtulamayacağının bilincinde zamana karşı zar tutan bir Tanrıyı canlandırmak gözlerimde.

Hangi fragman eşlik etmeli yeni güne ya da hangi beyit kıssadan hisse tadında yolunu şiiire çevirir ve gözlerini dikip de kelimelere buyur eder ansızın?

Anlama güçlüğü çektiğimiz zamanlar çok önemli bir ayrıntı sunuyor hayata ve anlatmaktan yorgun düşse de insan bir gün anlaşılacağı umuduyla kalemlerle kuyu kazıyor belki elemin ayrıntıları derken hasıl olan mutluluk ve bir öngörü derken cafcıflı bir hikaye ve sonlanmasını dilediğimiz acıklı bir film.

Filler mezarlığında ayak basmadığımız yer mi kaldı?

Hayal küpüne biz isteyerek mi dâhil olduk?

Soruların kardiği akıl oyunları belki de aklımızın başımızdan gitmesinden en çok da yüreğimiz muzdarip derken öykündüğümüz güzellikler tıpkı metafor yüklü bir gezegende gidip geldiğimiz o güzergah az sonramızın kara delikle muhatap olup yokluğa karışacağımız.

Bir alıntı ile başladım bu yazıma çünkü uzun uzadıya düşünmekten sıkılmışım ve yol ayrımı bildiğim her cümleyi de en ufak ayrıntısında kadar tahlil ederken zihnim düştüm yola ansızın.

Sözcükleri ihbar ettiğim mi gerçek yoksa sözcüklerin beni çıplak kıldığımı mı?

Hani bazen de düşünmüyor değilim; bu aykırılığımın bana nelere mal olduğunu/olacağını.

Sunumunda lezzetli bir yemeğin ve son anda dibinin tutmasından korkup neredeyse pişmeden sunuma geçtiğimiz.

Sevginin ana yolundan sapıp da şüpheler tali yoluna derken içimizdeki kıyımı sonlandırmak adına basireti bağlanmış cümlelerden alıp da hırsımızı.

Kelamın biri bin dert tıpkı paranın sürümde olduğu gündelik hayatta ben para kazanmayı reddedip kelimelerle karnımı doyurduğum sanrısı.

İçimdeki büyüteç bazen yangını büyütüyor bazense dertlerin tekniline baskı yapıyor.

İmlerin gölgesinden kurtulup gerçeklerle özene bezene sınıandığım ve hayallerin turşusunu kurup bir türlü gerçeğe dönüştüremediğim.

Hangi boyutta takılmışlığım bir tez konusu aslında boyutsuz olduğumu iddia edip tek boyutta gidip geldiğim ve kurşun ağırlığında bir hezimetle içimdeki çağlayana set çektiğim daha doğrusu engel olan nedenler genelde sustuğum ve kabullenmek zorunda kaldığım.

Hayatın realitesi ve bizlerin görmezden geldiği nicesi aslında birbirimizi yok saydığımız aslında yok sayıldığımızın bile yok sayıldığı.

Bir kimlikten çıkıp da yola.

Bazense yoldan çıkıp bir kimlik kaygısına dönen içimizdeki sıkıntı.

Mahşer kalabalığında kelimeler bazense çıkmazda kaldığım ve aynı düşünce ve kelimenin etrafında dönendiğim derken akla aykırı bir hicapla kendimi cezalandırmaktan da vazgeçmediğim bu bağlamda bana kesilen ceza makbuzları asla içimdeki ağırlığı geçemiyor ve ağdalı hüznümle mutluluk nidaları atabilsem de zaman zaman dönüp dolaşıp aynı yere geliyorum.

Bir ittifak belki de hüzün yüzlü zaman.

Bir kısır döngü adeta zamanın hüzne dönük yüzü.

İlla ki neşemin çalınacağıının da ihbarı ve eninde sonunda süt dökmüş kedi gibi kabuğuma çekildiğim bir o kadar kendimi suçladığım, ne gerek vardı sorusundan çıkıp da yola nereye varacağımı bilemediğim sonunda tosladığım boşluk.

Hicabın da ötesi ve aykırılığın izdüşümü üstelik neye mal olacağı değil zaten çoktan uğramış olduğum zarar.

Sözcükler fınk atarken zihnimin koridorlarında düşüncelerimin de izini sürüyorum daha doğrusu benim peşime düşen onlar.

Kayıtsız birer izlek iken bunca gölge ve kayıtsız olmayı beceremediğim gerçeği ile her doğruyu haykırdığımda kovulduğum sayısız kapı.

Köhne bir sarkaç gibi başımın uğuldadığı o gürültü tapınağı aslında kıyamdaki yüreğin hayatın galesi ile kesişip de bir türlü anlamadığı.

Arkama bakmadan koştuğum engelle dolu yolda tökezlemem nasıl olası ise başarı addedilen olguya da asla ulaşamadığım belki de kendimi küçük görüp bilmediğim gerçeğini öne sürüp bildiklerimi askıya aldığım her saniye ve her kelime dökülürken irili ufaklı hezeyanların illa ki huzursuzluk verdiği.

Tolerans göstermesi gereken ise sadece benim üstelik kendime akabinde illa ki birilerine sırt dönüyorum belki de korumak adına en azından tüm iyi niyetimi ve saygımı koruyup kaçıyorum ama kendimden yine de yakalanmam an meselesi hele ki yazmaya başlayıp devamı gelirken satırların ve bingo!

İçimdeki esrarın eriyen muma dönüştüğü aslında kâinatın şifresine hala kani olmadığım ve iki arada bir dereye kalıp beylik bir hezeyanla kendimi suçladığım suçlandığımın da bilincinde iken haricimde kim varsa.

Tetiklenen özgürlüğüm aslında sıkışıp kaldığım.

Özgürlüğün anlamını çözemediğim ve kimliğime sahip çıkmakla dünya arasında bir seçim yapmak zorunda kaldığım. Biliyorum ki; tüm olup biten akla zarar iyi de normal addedilen ne kaldı ki geride bize dair ve günümüz şartlarını da göz önüne aldık mı?

Şimdimi sonlandırıyorum bu son cümle ile yarına rahmet okuyorum şimdiden ne de olsa portföyümde ne var ne yok sadece bilinmez ininde yeter ki yaşayacak ve yaşatacak bir şeyler bulayım: elbette umudumu.